

τότε ακόμη εκαννον τα πρώτα πειράματα, και η ελιξ δεν είχε αντικαταστήσει τα ιστία... Ως προς το μέλλον...

Κατά τας ακόλουθους ημέρας ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ δεν μου ωμίλησε διόλου περί του 'Αρθούρου Πύμ. Έφαινετο μάλιστα, ως να μη μου είχε κάμη κανένα λόγον περί των περιπετειών του ήρωος τούτου.

Ό 'Αρθούρος Πύμ και ο Δίρκ Πέτερς να επιστρέψουν από τας εσχατίας του 'Ανταρκτικού, και να μη δοξασθούν ως εξερευνηταί ανώτεροι και του Κούκ, και του Βεδδελ και του Βίσκος!... Και η θάλασσα εκείνη, η άπαχής, η ανακαλυφθείσα ύπ' αυτών;... και η έκτακτος ταχύτης των ρευμάτων, δι' ών εφέροντο προς τον πόλον;... και η μεγάλη θερμότης του θαλασσιού ύδατος;... και ο άτμώδης πέπλος, ο καλύπτων τον όριζοντα;... και ο καταρράκτης, όπισθεν του όποιου, διανοιγομένου αήνης, εμφανίζονται μορφαί μεγέθους υπερανθρώπου;... Είνε δυνατά αυτά; είνε πιστευτά?

Εκτός τούτου, πώς ο 'Αρθούρος Πύμ και ο Δίρκ Πέτερς επανήλθον από τόση μακρά; πώς με το σαλαχικόν εκέينو πλοίαριον κατώρθωσαν να διασχίσουν είκοσι μοίρας, να διαβούν το παγόφραγμα και να φθάσουν εις τας πλησιεστέρας ακτάς; και διατί ο 'Αρθούρος Πύμ δεν εκθέτει τας λεπτομερείας της επιστροφής ταύτης; Θα είπη τις ίσως, ότι ο Πύμ απέθανε πριν παραδώση και τα τελευταία κεφάλαια της διηγήσεώς του. 'Εστω! 'Αλλά δυνάμεθα να πιστεύσωμεν ότι δεν είπε λέξιν περί αυτών εις τον εκδότην του Μ ε σ η μ β ρ ι ν ο υ Φ ι λ ο λ ο γ ι κ ο υ 'Α γ γ ε λ ι α φ ό ρ ο υ; Και διατί ο Δίρκ Πέτερς, ο όποιος επί πολλά έτη διέμεινε εις το 'Ιλλινόα, ναποσωπήθη την λύσιν των περιπετειών εκείνων; Τι συμφέρον είχε να μη όμιλήση;

Όλα μ' έπειθον άδιστακτως, ότι η προς την άληθειαν του μυθιστορήματος πίστις του πλοίαρχου Λάν Γκνύ, δεν άπεδείκνυεν άλλο, έιμη την ύπεροχήν του 'Αμερικανού μυθιστοριογράφου, έχοντος την μαγικήν δύναμιν να επιβάλλη, εις εύπιστα και άσθενή τινα πνεύματα, τα πλάσματα της φαντασίας του ως γεγονότα.

Έξ άλλου ένδουν, ότι δεν θα ήκουό-

μην ευμενώς, αν έπεχείρουν να συζητήσω επί του θέματος τούτου με τον πλοίαρχον, τον άμετάπειστον, όπως κάθε μονομαχίης. Είπερ ποτε μελαγχολικός, σιωπηλός και άπρόσιτος, ουδέποτε ένεφανίζετο εις τό κατάστρωμα, η μόνον θασάκις παρίστατο άνάγκη. Και τότε τα βλέμματά του ήτένιζον επιμόνως τον νότιον όριζοντα, ως αν ήθελον να τον διατρυπήσουν... Ίσως θα ένδομιζεν, ότι βλέπει τον άτμώδη εκείνον πέπλον με τας εύρείας σχισμάδας, και τον θόλον του ουρανού βυθισμένον εις άδιάπεραστα σκότη, και τας αστραπάς τας εξερχομένας από τα βάθη γαλακτώδους θαλάσσης, και τον κάλλευκον γίγαντα, όρθιον παρα το βράθρον του καταρράκτου...

Περίεργος μονομαχίης ο πλοίαρχός μας!—άλλ' εύτυχώς μόνον εις τό ζήτημα τούτο. Καθ' όλα τα άλλα, η διάνοιά του έφαινετο ύγιεστάτη και τα ναυτικά του προτερήματα διετηρούντο άπραμείωτα. Οι φόβοι, τους όποιους ήδύνατο να μου έμπνεύση κυβερνήτης πλοίου τρελός, θ' ήσαν μάταιοι...

Αλλά διατί—έλεγα—ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ να αισθάνεται τόσον ένδιαφέρον προς τους ναυαγούς της Γά ν α ς; 'Ας υποθέσωμεν ότι υπήρξαν, ως παραδεχθώμεν ότι η άγγλική γολέττα διέσχισε πράγματι τα άπρόσιτα εκείνα πελάγη προς τί η τόση λύπη; προς τί ο τόσον άνωφελής οίκτος; 'Αν ναυταί τινες της Γά ν α ς, η ο πλοίαρχός της επέζησαν της καταστροφής, ήτο λογικόν να έλπίζη τις, ότι ήδύνατο να ζώσιν ακόμη; Κατά τας χρονολογίας αυτού του 'Αρθούρου Πύμ, ένδεκα όλα έτη είχον παρέλθη έκτοτε, και βεβαίως εις τό διάστημα τούτο, οι σωθέντες από τας χείρας των ίθαγενών θάπέθανον μέχρι του τελευταίου από τας κακουχίας και από τας στερησεις...

'Αλλ' ιδού, ότι κ' εγώ ήρησα να συζητώ αυτά τα πράγματα, ως να μη επρόκειτο περί μυθιστορήματος! 'Ολίγον ακόμη, και θα είπίστευα εις την ύπαρξιν του 'Αρθούρου Πύμ και του Δίρκ Πέτερς!... Τι; μήπως θα έ κ ο λ ο υ σ α κ' εγώ από την τρέλαν του πλοίαρχου μας; 'Οχι δά!...

Ήτο η 3 Σεπτεμβρίου. 'Αν δεν συνέβαινε τίποτε έκτακτον, —καμμία τρικυμία,—έντός τριών ήμερών η γολέττα μας θα είσθόρχετο εις τον λιμένα της Τρίστην-Δακούνας. 'Αλλως τε η θέσις της κυριωτέρας νήσου του άρχιελάγου, είνε τοιαύτη, ώστε εν αίθρία φαίνεται από μεγάλην άπόστασιν.

Την ήμεραν εκείνην, μεταξύ της δεκάτης και της ένδεκάτης πρωϊνης ώρας, εδημάτιζα κατά μήκος του καταστρώματος. Έφερόμεθα ταχείς επί της επιφανείας θαλάσσης έλαφρώς κυμαίνομένης. Ένομιζεις ότι ο 'Α λ θ ρ α ν ο ς

ήτο μέγχ θαλάσσιον πτηνόν με άναεπταμένας πτέρυγας, άπάγον όλόκληρον πλήρωμα δια του άχανούς του όκεανού. Ναι! Δι' άνθρωπον έχοντα κάπως ζωηράν φντασίαν, δεν ήτο πλώς εκείνος άλλα πτήσις...

Ό Τζέμ. Βέστ, όρθιος παρα το μέγα βαρούλκον, με το ναυτικόν τηλεσκόπιον εις τους όφθαλμούς, παρετήρει εν αντικείμενον, το όποσον έφαινετο πλέον εις άπόστασιν δύο η τριών μιλίων, και το όποσον πολλοί ναυταί, κύπτοντες από την κουρπαστήν, εδείκνυον με τον δάκτυλον.

Ήτο όγκος σχήματος άκανονίστου, φέρων εις τό κέντρον του έν ύψωμα, το όποσον έλαμπε ζωηρώς. Και ο όγκος ούτος ανήρχετο και καθήρχετο, λικνιζόμενος υπό των κυμάτων.

'Επλησίασα το δρόμικον της πρώρης και παρετήρησα με προσοχήν το αντικείμενον τούτο. Μέχρι των ώτων μου έφθανον αι όμιλίες των ναυταών, των όποιων εκίνει πάντοτε το ένδιαφέρον και το παραμικρότερον φαινόμενον.

—'Οχι, δεν είνε φάλαινα! έλεγεν ο ιστοριογράφος Μαρτίνος Χόλτ. Τόσην ώρα τώρα που κυττάμε, θ' είχε ξεφυσήσ ημιά δυο φορές... δεν μπορεί!

—Βεβαία, καλά λές, δεν είνε φάλαινα! έπεβεβαίωσε και ο Χάρδης ο κολαφάτης. 'Εγώ λέω να μην είνε κανείν καράβι τσακισμένο, από ναυάγιο...

—Μπζ που να το πάρη ο διάβολος! άνέκραξεν ο Ρόγερ. Για φαντάσου η ήταν και νύχτα! Που να το ίδης έτσι χωρίς κατάρτια, χωρίς πανιά, χωρίς φώτα; Θα πέφταμε άπάνω του μα χαρά!

—'Ετσι λέγω κ' εγώ, προσέθεσεν ο Δράκ. Αυτά τα συντρίμια είνε πειδίπίφοβα και από βράχους, γιατί σήμερον είνε έδω, αύριο βρίσκονται εκεί... και πώς να φυλαχθής;

Την στιγμήν εκείνην μ' επλησίασεν ο Ούρλιγκερλής.

—Τι να είνε αυτό το πράγμα, να κληρε; τον ήρώτησα.

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΥΤΡΑΙ

(Μύθος Αϊσώπου)

Το ποτάμι εκύλαε Χύτρα χωματένια και χαλκωματένια.

Τότε λέει η πηλινη Χύτρα 'ς τη χαλκή:

—Λίγο παρεκεί,

Χύτρα μου, κολύμβησε. γιατί αν μ' έγίσις θε να με τσακίσης!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΕΩΙΟΣ ΑΣΤΗΡ»

Αγαπητοί μου,

ΠΟ την 'Αμερικην μās έρχονται συνήθως όλα τα παράδοξα και τα άπίστευτα...

'Αλλ' αυτό περί του όποιου θα σας όμιλήσω σήμερα, αν και μες ήλθεν από την 'Αμερικην, πρέπει να το πιστεύσετε... Διότι, ενω σας γράφω, το έχω επί της τραπέζης μου, και το βλέπω, και το έγγίζω, και το αναγινώσκω...

Είς την αρχήν, —δεν διαστάζω να το όμολογήσω— κ' εγώ δεν είπίστευσα εις

τους όφθαλμούς μου, κ' εγώ ένδομισα ότι όνειρεύομαι. Φαντασθήτε, αγαπητοί μου, εφημερίδα ε λ λ η ν ι κ ή ν, εκδιδομένην εν Ουασιγκτωνί και συντασσομένην από... 'Α μ ε ρ ι κ α ν ό π α ι δ α ς!

Και ποίος θα είπίστευεν αυτό το θαύμα; Και όμως είνε γεγονός, σας έπαλαμβάνω. Η εφημερίς αύτη εκδίδεται πρό τριετίας, και κατ' αυτάς η Διάπλασις έλαβε τον α' αριθμόν του Δ' αυτης έτους. 'Επιγράφεται: «'Εφος 'Ασθη» —'Ε φ η μ ε ρ ι ς ε κ δ ι δ ο μ ε ν η ύ π ο τ ω ν μ α θ η τ ω ν τ η ς 'Ε λ λ η ν ι κ η ς, τ ω ν έν τ η Μ ε γ ά λ η Σ χ ο λ ή τ η ς 'Ε φ α ς.» Οι συντάκται της ονομάζονται: 'Ερβέρτος Α. Ράιν, 'Εδουάρδος Α. Ράιτ και Φράζερ Κ. Χιλδερ. Κατόντων δημοσιεύεται πλήρης Κατάλογος των Μαθητών και Μαθητριών της 'Ελληνικής, και εκ τούτου μαθητόμενοι, ότι ο πρώτος εκ των συντακτών είνε τεταρτοετής, ο δεύτερος τριτοετής και ο τρίτος δευτεροετής. Υπαρχει εις την Σχολήν και τάξις μαθητών πρωτοεπίων, άλλ' αυτοί βεβαία δεν είνε ακόμη ικανοί να γίνουιν συντάκται.

'Αλλ' ως επανέλθωμεν εις την εφημερίδα. Αποτελείται εκ τεσσάρων μικρών και διατήλων σελίδων, κομφώς και καθαρώς λιθογραφημένων. Συντάσσεται όλόκληρος εις αρχαίαν ελληνικήν, και από του αρχαικού της τίτλου μέχρι του όνόματος του τυπογράφου, (ο όποιος ονομάζεται I. Β. Κέλλη,) δεν θα συναντήση τις ούτε εν λατινικόν στοιχείον! Είνε εν κρ-

μα περιεργον και πρωτοφανές αρχαιοτήτος και νεότητος: διότι, εν ω έχει όψιν και διάταξιν συγχρόνου εφημερίδος, το κείμενόν της το αρχαίον ελληνικόν, είνε όμοιον κατά την γραφήν και την στίξιν προς το κείμενον των στερεοτύπων της Λειψίας, τα όποια μεταχειρίζεσθε εις τα σχολεία. Και αν ακόμη ένθυμηθήτε, ότι την αρχαίαν αυτην γλώσσαν του Παλαιού Κόσμου, γράφουν, σήμερα νεοί και νεάνιδες του Νέου Κόσμου, το κρᾶμα το όποσον σας είπα, θα σας παρουσιασθή ακόμη ζωηρότερον.

Ίδου τώρα και τα περιεχόμενα του ανά χείρας αριθμού: Ξενοφώντος Βίος Βραχυλόγος, (το άρθρον συνοδεύεται και υπό της εικόνας του Ξενοφώντος), υπό του κ. Κέννεθ Σ. Φρήζ. — Έκδοτικά. — Έυρημα, υπό της δεσποινίδος 'Ελλας Α. Μέριττ. — Τα των της 'Ελληνικής Μαθητών όνόματα. — Παροιμίαι, συλλεγείσαι υπό των του δευτέρου έτους μαθητών.

Και δια να λάβετε μίαν ιδέαν περί της σχετικής εύχερείας και ακριβείας, με την όποιαν οι εν 'Αμερικη μαθηταί και μαθητριά της 'Ελληνικής γράφουν την αρχαίαν μας γλώσσαν, ιδού δύο μικρά άποσπάσματα:

«Η ήμετέρα εφημερίς η 'Ελληνική» αθησι φαίνεται. οι συντάκται αυτης πᾶσι» τοις προθυμίαν πρό της σχολης ήμων» δείξασι, και δη τοις άρθροις ήμῖν πέμψασι, χάριν έχουσι. τα παρελθόντα» φύλλα μικρά τινα εγκώμια κέντηται.» θαρροῦμεν τας έλπίδας λέγειν ότι το» νυν φύλλον ου χειρον των προτέρων» γενήσεται.»

Και κατωτέρω: «Η των πρωτοεπίων τάξις προσι» οῦσα ουχ ήμᾶς λανθάνει. ο αριθμός» αυτών γίνγεται πεντεκαίδεκα, ών οπῶ» μειράνια και επτα κόραι εισί. ζήλον τε» και πόνον πολύν δηλοῦσι: το διδακτι» κόν βιβλίον αυτών καινόν εστι και, ως» τινές φασι, δυσμαθές. τούτο δ' οῦν» προς την του Ξενοφώντος άναγνωσιν» αυτούς καλάς παρασκευάσει. ο διδά» σκαλος αυτών εστι ο κύριος 'Εδουάρ»δος Α. Πλαίτερ.»

Και μετά τούτο, να συλλογίζεται κανείς ότι υπάρχουν ελληνόπαιδες γράφοντες «άντικα και γαλικά παιρισδικά»... 'Αλλ' ως μη μεμψιμοιρήσωμεν τώρα δια τα ιδικά μας, ως θαυμάσωμεν μάλλον τους 'Αμερικανόπαιδας, οι όποιοι με τόσον ζήλον, νεοί και νεάνιδες, με τόσην αγάπην καταγίνονται εις την ελληνικήν γλώσσαν και τρυφώσιν εις τους θησαυρούς της ελληνικής φιλολογίας! Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι εκ της Μεγάλης αυτης Σχολης της 'Εφας, θα έξέλθουν μίαν ήμεραν σοφοί και ένδοξοί ελληνισταί, οι όποιοι θα τιμήσουν την πατριδα των και την ανθρωπότητα!

Ω, πόσον επεθύμει η Διάπλασις να γράψη προς τα ελληνόμαθη παιδία όλίγας λέξεις επαίνου και ενθαρρύνσεως, να τοις στείλη εις ανταπόδοσιν τα φυλλάδια της, να τους θέση εις επικοινωνίαν, ει δυνατόν, με τους φίλους της, να τους κάμη να ανταλλάξουν μετ' αυτών Μικρά Μυστικά και να συνδεθούν δι' αλληλογραφίας. Τούτο θα επεθύμουν ισάκις και οι αμερικανοί νεοί και αι νεάνιδες, και δι' αυτό βεβαία θα έστειλαν εις την Διάπλασιν, (της όποιας, βλέπετε, η φήμη έχει φθάση τόσο μακράν), και την εφημερίδα των. Δυστυχώς όμως ελησμονήσαν να σημειώσουν την δευθυσίν των, και είνε άδηλον αν θα φθάσουν μέχρις αυτών τα φυλλάδια και η επιστολή της Διαπλάσεως. Οπωσδήποτε, αν λάβη απάντησιν εξ Ουασιγκτωνός η Διάπλασις θα σας ειδοποιήση. Και δεν έχω καμμίαν αμφιβολίαν ότι θα χαρήτε υπερμέτρως, σχετιζόμενοι με πενήτηκοντα σχεδόν παιδία και κοράσια της 'Αμερικης, αγαπώντα την 'Ελλάδα, γράφοντα την ελληνικήν και πρόθυμα να γνωρισθούν με τους νεαρούς απογόνους των Μεγάλων εκείνων, τους όποιους σπουδάζουν και θαυμάζουν.

Σας ασπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ

Ό Σααδής, ο Πέρσης συγγραφεύς ένός έργου καλουμένου Γ κ ι ο υ λ ι σ τ ά ν (ήτοι Ροδών), διηγείται την ιστορίαν τριών σφών, ένός 'Ελληνος, ένός 'Ινδού και ένός Πέρσου, οίτινες επί παρουσίᾳ του βασιλέως της Περσίας συνεζήτουν περί του εξής: «'Εξ όλων των κακών ποίον είνε το μεγαλύτερον;» 'Ο 'Ελλην είπε: «Γήρας βεβαρημένον με πτωχείαν» ο 'Ινδός απεκρίθη: «Λύπη άνευ υπομονής» ο Πέρσης είπε: «Θάνατος χωρίς καλάς πράξεις πρό αυτού.»

ΩΡΑ ΥΠΝΟΥ

'Μπήκε 'στα παλάτια του ο Ξανθος ο ήλιος πάλι, κ' εκλείσε τα μάτια του 'ς της μαμμᾶς του την άγκάλη.

Τ' άσματα σιγήσανε των πουλιών μέσα 'ς τα δάση, τά παιδία σκορπίσανε, πάει καθένα να ήσυχάση.

Παίρνουνε το δειπνό τους και πλαγιάζουν 'στον ύπνό τους ο Θεός τα προσφιλᾶται!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ο Βασιλεύς τῶν Λιλλιπουτείων εἶχε γείτονα τὸν Βασιλέα τῶν Βακακούκων, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν, εἰς τὰ καλὰ καθούμενα, τοῦ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον.

Ἡ νῆσος Λιλλιπούτη ἐχωρίζετο ἀπὸ τὴν νῆσον Βακακούκην μὲ μίαν μικρὰν λωρίδα θαλάσσης, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ρηχὴ διὰ τὸν Βουνάνθρωπον, ἀλλὰ πολὺ βαθειά διὰ τοὺς Λιλλιπουτέους καὶ διὰ τοὺς Βακακούκους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ ἴδιον ἀνάστημα.

Ο Βασιλεύς τῶν Βακακούκων εἶχεν ἑτοιμον εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου τοῦ ἑνα φοβερόν καὶ τρομερόν στόλον, ὁ ὁποῖος ἀπετελεῖτο ἀπὸ καμμιά πενηνταριά θωρηκτά. Ο Βασιλεύς τῆς Λιλλιπούτης ἐφοβήθη, τὰ ἐχρείασθη, καὶ ἐκάλεσε τὸν Γιούλιβερ διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ.

— Μείνατε ἡσυχος, Μεγαλειότατε! τοῦ εἶπεν ὁ Βουνάνθρωπος. Ἐγὼ θὰ σὰς σώσω!

Καὶ ἄρχισεν ἀμέσως νὰ κατασκευάζῃ κτίσχοινιά χονδρά... σὰν τὸ σπάγο τοῦ ἀετοῦ σας, καὶ κάτι σιδερένια ἀγκίστρια, δυνατὰ σὰν τὲς φουρκέτες τῶν μαλλιῶν... Καὶ ἀπὸ ἑνα τέτοιο ἀγκίστρι ἔδεσε καλὰ εἰς τὴν ἄκρη κάθε σχοινοῦ.

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ φόρεμά του, ἀνεσήκωσε τὸ παντάλονι του, ἐβόηκε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπροχώρησε ἕως εἰς τὸν στόλον τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ νερὸ ἔφθανεν ἕως εἰς τὰ γόνατα τοῦ Γιούλιβερ.

Ἐπειτα, ἔχωσε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ἑνα ἀγκίστρι εἰς τὴν πύρα καθενὸς θωρηκτοῦ, ἐπίασεν ὅλα μαζί τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα, καὶ ἄρχισε νὰ τὰ τραβᾷ κατὰ τὴν νῆσον Λιλλιπούτην...

Οἱ Βακακούκοι, ἅμα συνῆλθαν ὀλίγον ἀπὸ τὸν τρόμον των, τοῦ ἔρριψαν μίαν βροχὴν ἀπὸ βέλη, τὰ ὁποῖα, ὅσον μικροῦτοικα καὶ ἂν ἦσαν, ἠμποροῦσαν ὅμως ἐξαίρετα νὰ τοῦ βγάλουν τὰ μάτια.

Ο Γιούλιβερ τότε ἐνθυμήθη ὅτι εἰς τὴν τσέπην του εἶχεν ἑνα ζευγάρι ματογιάλια. Τὰ βγάζει ἀμέσως, τὰ καρφώνει εἰς τὴ μύτη του καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς νὰ φοβῆται τίποτε.

Ἐστερα ἀπὸ μισὴν ὥραν, ἔσυρε θριαμβευτικῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς Λιλλιπούτης ὀλόκληρον τὸν ἐχθρὸν στόλον.

Τὶ συνέβη ὑστερα ἀπὸ τὸ μέγαλον αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Βουνανθρώπου θὰ σὰς το εἶπω τὴν ἄλλην φοράν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 76)

Ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Μηλιάς ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ, ἀλλ' ἐκρυπτε τὴν μελαγχολίαν τῆς ἀπὸ τὸν Γιαννάκην, διότι τῆς ἄρρεσε νὰ τὸν βλέπῃ πάντοτε χαρούμενον καὶ γελαστόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωτὶ-πρωτὶ, τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν εἰς τὸν ἐξώστην. Κάτω, ἡ αὐλὴ ἦτο ἀκόμη γεμάτη νερόν. Ἡ κ α λ α μ ω τ ῆ δὲν ἐφαίνετο εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν. Τὸ πελώριον ἐκεῖνο κύμα εἶχε συνεπάρῃ μέγα μέρος ἀπὸ τὰ φύκη, τὰ ὁποῖα ἔφρακτον τὰ μεταξὺ τῶν πασσάλων κενά.

— Γιὰ κούταξε, Γιαννάκη! εἶπεν ἡ Μηλιά. Μήπως βλέπεις πουθενὰ ἐκεῖνο τὸ μεγάλη κουτὶ πού σου ἔλεγα χθές;

— Ὁχι. Βλέπω μονάχα ἑνα γλάρο μικροῦλη, πού κολυμβᾷ εὐμορφα-εὐμορφα... νά... ἐκεῖ!

Καὶ εἶδεις μὲ τὸν δάκτυλον τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐπροσπάθησε νὰ πετάξῃ... ἀλλ' ἔπεσε πάλιν βαρεῖα εἰς τὸ νερόν. ὅπου ἤρχισε νὰ πλῆθ, μεταχειρίζμενον τοὺς πόδας ὡς κουτιά.

— Ὡ, τὸ κακόμοιρο! Μοῦ φαίνεται πὺς εἶνε σπασμένη ἡ φτερούγα του! εἶπεν ἡ Μηλιά. Τὸ χθεσινὸ κύμα θὰ τὸν ἔρριξε ἀπὸ τὴν φωλιά του, καὶ εἶνε θαύμα πὺς δὲν ἐσκοτώθη.

— Θὰ τὸν περιποιηθῶμε... ἀλήθεια, Μηλιά; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ὁ τὸν ἐχομε, νὰ μὰς διασκεδάξῃ.

— Θὰ μείνῃ φυλακισμένος καὶ αὐτὸς μαζί μας ὡς νὰ γιαιτρευθῇ ἡ φτερούγα του... Τὸ καλὸ εἶνε, πού δὲν θὰ φοβῆσθῃ ἀπὸ τὴν πείνα, γιατί δὲν τρώγει ἄλλο παρὰ ψάρια... Ἄ, νὰ καὶ τὸ κουτὶ!.. Τὸ βλέπω ἐκεῖ κάτω, ἔστῃ σάλα... Ἐστάθηκε μέσα ἔς ἐκείνη τὴν τρύπα τοῦ βράχου. Βλέπεις; Πῶ, πῶ, τί μέγαλο πού εἶνε!

Φαντασθῆτε τί τρικυμία εἶχε γίνῃ, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ τὸ κύμα νὰ σηκώσῃ τέτοιο πρᾶγμα! Ἡ Μηλιά ἐκοκκίνισεν ἀπὸ συγκίνησιν, συλλογισθεῖσα ὅτι τὸ κιβώτιον πιθανόν νὰ προήρχετο ἀπὸ τὸ πλοῖόν που ἐναυάγησε!.. Μὲ ζωηρὰν ἀνυπομονησίαν τὰ παιδιὰ ἐπερίμεναν ἕως νὰ ποσυρθῇ ἡ θάλασσα, διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἰδοῦν τί τοὺς εἶχε φέρῃ. Τελοσπάντων ἡ ἄμμος ἐξεσκεπάσθη καὶ ἡ Μηλιά πρώτη ἔτρεξε κάτω. Μόλις ἤγγισε τὸ κιβώτιον, ἐφώνησεν ἀπὸ μακρὰ πρὸς τὸν Γιαννάκην:

— Εἶνε τενεκαδένιο!.. καὶ καλὰ κλεισμένο... Τί νὰ ἔχη ἀρὰ γε μέσα; Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ βαρὺ, καθὼς εἶνε ἔτσι μέγαλο!

Καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὸ σηκώσῃ μὲ κἀποιον δισταγμόν... Περίεργον! Τὸ σι-

δηροῦν κιβώτιον δὲν ἦτο τόσον βαρὺ, ὅσον ἐφαίνετο. Τὸ ἐκινούσε μὲ μεγάλην εὐκολίαν. Ὅπωςδήποτε ὅμως δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἀνεβάσῃ μόνῃ τῆς εἰς τὸ σπήλαιον.

— Γιαννάκη! φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ σουγιὰ τοῦ πατέρα! ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀκόμη ἐπάνω.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς εἶχε καταβῆ, κατόπι τῆς Μηλιάς, καὶ τώρα ἐκυνηγοῦσε τὸν λάρον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε τρομαγμένος, διὰ νὰ μὴ τὸν πιάσῃ.

— Ἄφρησε λοιπὸν τὸ πουλί! Ἔτσι πού κάνεις θὰ το ἀγριέψῃς, ἐνῶ ἐκεῖνο σὲ λίγες ἡμέρες μπορεῖ νὰ μὰς συνειθίσῃ. Οἱ γλάροι ἡμερεύουν πολὺ εὐκολα. Ἐλ, πήγαινε νὰ μου φέρῃς τὸ σουγιὰ!

Ἄλλ' ὁ Γιαννάκης δὲν ἀκούει τίποτε καὶ ἐξακολοθεῖ τὸ κυνήγι τοῦ λάρου, ὁ ὁποῖος καταφεύγει ἐπὶ τέλους εἰς ἑνα κοίλωμα τοῦ βράχου καὶ κρύπτεται.

— Μπᾶ! Μπᾶ! φωνάζει ἔξαφνα ὁ μικρὸς. Μηλιά, ἔλα νὰ ἰδῆς τί εὐρήκα.

Ἄ, αὐτὸ τὸ εὐρήκα μόνος μου! καὶ σοῦ το λέγω νὰ τὸ ξεύρῃς!

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐκρατοῦσεν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ φύγῃ, ἑνα δέμα μεγαλῆτερον ἀπὸ αὐτόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε καθόλου νὰ μετακινήσῃ. Ἡ Μηλιά ἔτρεξε τότε πλησίον του καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ τραβήξῃ, ἔξω ἀπὸ τὸ κοίλωμα, ὅπου ἦτο χωμένος, ἑνα σάκκον γεμάτον... Ἀπὸ τί;.. Δὲν ἤξευραν!

— Ὁ τὸ πάγω μόνῃ μου νὰ πάρω τὸ σουγιὰ τοῦ πατέρα! στάσου σὺ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Μηλιά.

Μὲ ὀλίγα κηδήματα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ πάλιν εὐρέθη κάτω. Πὺς ἐκτυπύσεν ἡ καρδιά καὶ τῶν δύο ἀπὸ περιέργειαν!.. Ἡ Μηλιά ἔκοψε τὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὸν σάκκον κλειστόν. Καὶ ἅμα ἤνοιξε, ἐκύτταξαν μὲσα τὰ παιδιὰ καὶ εἶδαν διάφορα ἐνδύματα ἀνδρῆκα. Ἡ Μηλιά ἤρχισε νὰ δειάξῃ τὸν σάκκον καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα ὑποκάμισα, κάλτσες, πανταλόνια, δύο χιτῶνια ναυτικά, ἑνα ζευγάρι ὑποδήματα καὶ εἰς τὸ τέλος ἑνα κουτάκι

μὲ κλωστές, μὲ βελόνες, μὲ ψαλλίδι κτλ. Ἐπήρχεν ἀκόμη καὶ ἑνα σίδερον, ἑνα κτένι καὶ ἑνα κομματί σαποῦνι, μέσα εἰς θήκην ἀπὸ καουτσούκ. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν τῆς Μηλιάς! Τώρα θὰ ἠμποροῦσε νὰ ράπτῃ, καὶ νὰ πλένῃ μὲ σαποῦνι, καὶ νὰ σιδερώνῃ. Τί τύχη!

— Βλέπεις; εἶπεν ὁ Γιαννάκης χαρούμενος τὸ εὐρημά μου εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ δικό σου!

— Τὸ παραδέχομαι, ἀπήντησεν ἡ ἀδελφὴ του. Τώρα θὰ ἔχομε νὰλλάζουμε φορέματα, πού ἐκόντευαν νὰ γίνουν κουρέλια τὰ δικά μας, καὶ ἅμα ἐβγαίναμεν ἀπὸ ἐδῶ-μέσα, θὰ μὰς ἔπερναν γιὰ ζητιναῖα!..

— Ναί! μὰ αὐτὰ τὰ φορέματα εἶνε γιὰ μεγάλους δὲν μὰς κάνουν, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

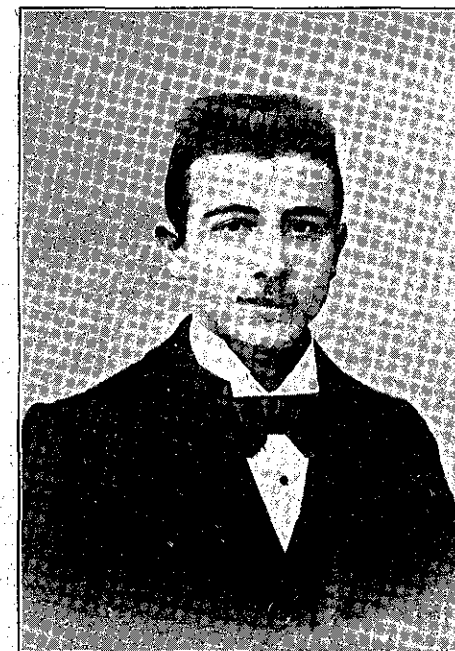
— Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν ἔχω ψαλλίδι, κλωστή καὶ βελόνες; Ὁ τὸ σοῦ τα μικρὸν μιά χαρά. Καὶ τελοσπάντων, ἂν δὲν ἐρχονται ἴσια-ἴσια ἔστὸ σῶμά μας, δὲν θὰ μὰς περιγελάσῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα!

— Καλὰ γιὰ μένα πού εἶμαι ἄ ν θ ρ α ς! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Μὰ ἐσύ πού εἶσαι κορίτσι, πὺς θὰ φορέσῃς ἀνδρῆκα φορέματα; Χά, χά! Τί γέλια πού θὰ κάμω, νὰ σε ἰδῶ, Μηλιά, ντυμένη σὰν ναύτης.

— Τόσω τὸ καλλίτερον! κ' ἐγὼ νὰ γελάς θέλω... Τώρα ὅμως ἄς πάρουμε ἀπ' ἐδῶ αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ τὸ σάκκο, καὶ ὑστερ' ἄς ἀνοιξομε καὶ τὸ κουτὶ, πού ἦρα ἐδῶ.

Ἀφ' οὗ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ σάκκου ἀνεβιδάσθησαν εἰς τὸ σπήλαιον, τὰ παιδιὰ ἐπέστρεψαν, καὶ ἡ Μηλιά ἐδοκί-

μασε νανοῖξῃ τὸ κιβώτιον μὲ τὸν σουγιάν. Μὲ πολὺν κόπον καὶ ὑπομονήν, διότι ὁ λευκοσίδηρος ἦτο δυνατὸς καὶ ἀντεῖχεν,—ἡ Μηλιά κατώρθωσε νὰ νασηκώσῃ ὀλίγον τὸ σκέπασμα. Κατόπι ἐπήρε μίαν πέτραν μυτερήν, τὴν ἔχωσε εἰς τὴν σχισμάδα, καὶ μὲ μίαν ἄλλην μεγαλύτεραν, τὴν ἐκτύπησε δυνατὰ. Τὸ ἔκαμα

ΑΡΓΥΡΗΣ Α. ΣΑΠΟΥΝΑΚΗΣ (Ἀνωτέρα Τάξις) Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ταῖν-Ταῖων» εἰς τὸν πεντηκοστὸν Διαγωνισμὸν πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων καὶ εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας.

δύο τρεῖς φορές αὐτὸ, καὶ τὸ σκέπασμα ἀνοιξεν ὀλωσθιόλου. — Ὡ, γλυκίσματα! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης μὲ χαρὰν. — Ὁχι, εἶπεν ἡ Μηλιά, ἀκόμη καλλίτερα... εἶνε παξιμάδια γιὰ νὰ τα ἰδοῦμε ἕμως... γιὰτί μοῦ φαίνονται ξερά... (Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἴδε προκήρυξις εἰς τὸ 50ὸν φυλλάδιον τοῦ 1897, σελ. 396.)

Βλέπω μὲ τὴν φαντασίαν μου τὴν Βασιλόπηταν. Πὺς ροδιζει ζωηρῶς τὸ χροῖμα τῆς ἐπιδερμίδος τῆς, πὺς φουσκώνει ἀφράτον τὸ κρέας τῆς, πὺς διαχύνεται εὐώδης ἡ πνοή τῆς... Μοῦ φαίνεται σὰν κάτι ζωντανόν, τὸ ὁποῖον διαμιάς ζωηρεῖ καὶ ἐξωραϊζεται καὶ φαιδρύνεται, καὶ εὐχαριστεῖται καὶ ὑπερηφανεύεται.

Ἄ, εἶνε δίκαιον, ὑστερ' ἀπὸ τόσους ἐπαινοὺς που ἤκουσε!.. Φαντασθῆτε, ὅτι περισσότερα ἀπὸ πενήντα εὐγνώμονα παιδιὰ, ἔβγαλαν τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ τὴν ἐγκωμιάσουν, διὰ νὰ ὑμνήσουν τὰ θελήτρά τῆς, διὰ νὰ παραστήσουν τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν χύνει καὶ τὴν ἀγαλλιάσιν τὴν ὁποῖαν προξενεῖ. Καὶ ὅλ' αὐτὰ

εἰς στίχους, καὶ εἰς καλογραμμένους μάλιστα στίχους... Καὶ ἐπειδὴ οἱ στίχοι εἶνε μουσικὴ, εἰμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι ἀπετελέσθη πρὸς τιμὴν τῆς μίαι ὡραίας συναυλίας, τὴν ὁποῖαν ποτὲ βέβαια δὲν θὰ ἐσχάσῃ ἡ εὐτυχὴς Βασιλόπητα!

Ἄλλ' ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ ἄς ἴδωμεν ποῖος κατώρθωσε νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν του περισσότερον, νὰ τὴν καταστήσῃ γλυκυτέραν, ἀρμονικωτέραν.

Πρῶτα-πρῶτα ὅμως, πρέπει νὰ ἐξαίρεσω ἀπὸ τὴν συντροφίαν τρεῖς φίλας μου, αἱ ὁποῖαι ἐγραψαν ἀντὶ 16 στίχων, ἀπὸ θά καθεμία. Παραξήγησαν, βλέπω, τὴν λέξιν στίχος, καὶ ἐνόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ τετραστίχου, διὰ τοῦτο τὰ ποιήματά των σύγκεινται ἀπὸ δεκαεξτεράστιχα. Κάποτε παρεκάλεσα τὸν συνεργάτην μου κ. Ξενοπούλον νὰ σὰς τα ἐξηγήσῃ αὐτὰ καὶ ἐγραφε μίαν «Μικρὰν Στιχοουργικὴν», ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς δύο φυλλάδια τοῦ 1896. Ἐκεῖ βλέπετε ὅτι τὰ διστίχα, τριστίχα, τετραστίχα κτλ. ὀνομάζονται σ τ ρ ο φ α ῖ, ἐνῶ σ τ ῖ χ ο ς εἶνε

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νὰ καταλλάξουν : Ο Πῶς τὰ περὶς μὲ τὸν Κέφαλον, Ρουμπούλου καὶ Ἀγκυρᾶς τῆς Φιλίας — τὸ Σκουλιὴν τῆς Γῆς μὲ τὸν Κεραυτοδόλον Δία καὶ Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην — Ο Ἀγριάνθρωπος μὲ τὴν Χρυσάνθη Στεφανίδου, Δ. Ζορμπᾶν, Καρόταδα καὶ Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην — Ο Δ. Ζορμπᾶς μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Μικρὸν Πειρακτήριον, Σαμακίη Σημιαίαν, Κόκκειον Ἄσκη καὶ Φωτοδόλον Ἀκτινα — ἡ Αἰκατ, Κοτζάλη μὲ τὴν Δεαν — ἡ Νεαρά Καλλιτέχνις μὲ τὸν Νασοραδὴν Χόντζαν καὶ τὴν Μελαγχομένην Ἑλληρίδα — τὸ Λευκὸ Μανουσαὶ μὲ τὸ Μῆ-τὸ-πῆς-σὲ-καρένα, Τί-με μέλλει καὶ τὸ Μῆ-με-Σκοιζέις — τὸ Ἦσυχον Ἀεράκι μὲ τὴν Γρῆσιαν Ἀθηναίαν, Κεραυνὸν, Γουλιέλμον Τέλλον, Ἄσκη, Ἀργυροπούλου καὶ Ἑλληρίδαν Αἰσθημα — ἡ Ἀύρα τῆς Αἰγίνης μὲ τὴν Κορην τὸν Πηλίου Κορην τὸν Ζαλόγγου, Παπουσομένην Γάτον καὶ Σαρδανάπαλον — ἡ Ἀλεξάνδρα Μπαλακωστα μὲ τὴν Κορην τὸν Πηλίου, Κορην τῆς Ὀραίας Λέσβου, Ταναγχαίαν Κορην, Ἐδερέτην καὶ Ἄντιο Μαστέλο — ἡ Γενναία Σουλιώτισσα μὲ τὴν Ὀραίαν Ἀνθοδέσμη, Ἀν τὸ βόρειον Βασίλισσαν Κλεοπάτραν, Πετραίαν Ἀραβίαν καὶ Μελαγχολικὴν Ναυτήν — ἡ Σαυθὴ Καντιώτισσα μὲ τὴν Ἐκτακτὸν Τέχνην, Τὸν Μπουλ, Φίτ-Φίτ καὶ Χίμ-Χίμ — ἡ Ἀγνωστος Τέχνη μὲ τὴν Εὐρωπικὴν Καμῆλιαν, Ναυτοπούλαν, Σαυθὴν Ἑλληνοπούλαν, Κουαρδέσκου Σημιαίαν καὶ Συριακὸν Λουκοδῆμ — ὁ Ἑθρικός Ἦμος μὲ τὴν Ταχυδρόμον Περιστέραν, Θέλλουσαν, Ἀδραν τοῦ Φαλήρου, Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος καὶ Ρωμιοπούλαν — ἡ Βίγλα μὲ τὸν Ζακχαῖον, Καρόταδα καὶ Χαλαζῶν Κορην — ἡ Ἀύρα τοῦ Βουνοῦ μὲ τὴν προῆν Γλυκεῖαν Ἑλένιδα, Δεσποινίδα Νέσσαν, Ναυτοπούλαν καὶ Τσίν-Τσὸν — ἡ Πρίννα μὲ τὴν Φοινικίδα, Τίρε-Λίρι, Πράσινο Λειβάδι καὶ Ἀρραίαν Ἀρτέμιδα — ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα μὲ τὸ Μῆ-με-σοιζέις — ἡ Δευκὴ Πόλις μὲ τὴν Ρωμιοπούλαν — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μὲ τὸν Λόρδον Βύρωνα, Κόμησαν τοῦ Φαλήρου καὶ Πέτρον Μάνεσην — ὁ Στρατηγὸς Ἀρνίθας μὲ τὸν Ἑκτόρα τὸν Τρῶα, Τρογονάκι, Λευκὸν Ρόδον, Δημοσθένη τὸν Ρήτορα καὶ Πλάτανον τῆς Ἀγίας Λαύρας — τὸ Παλλικάρη τῆς Ἀαζίας μὲ τὸν Δούδοτον, Ὀλυμπον τῆς Λέσβου, Κεραυνὸν, Ἀλέξανδρον Μιχαηλίδην καὶ Τσίν-Τσὸν — ὁ Λαογραφίτης μὲ τὸ Δὸ-λᾶ-σὸλ-μῆ, Ρωμιοπούλαν, Τσίν-Τσὸν, Ἡρακλῆα Κηληροῦλον καὶ Ἀραχνίταιαν Τραπεζοῦτιον — ἡ Μικρὰ Ρωμιοπούλα μὲ τὸν Τρεχαγροπόλον, Ἀστερουλάκι τῆς Λέσβου, Ἐκτορα τὸν Τρῶα καὶ Ἀργυραύραρον Θεμιστοκλέα — ὁ Κλάδος Ἑλαίας μὲ τὸν Φιλελιθεορ — Ἑλληνα, Μυλαιδην, Δευκὴν Χίονα καὶ Ἀφροισμένην Θάλασσαν — ὁ Τρομάρας μὲ τὴν Ἀγκυρᾶν τῆς Φιλίας — ὁ Ἐωσφόρος μὲ τὴν Κουαρτέσκου Σημιαίαν, Ἀργυραύραρον Θεμιστοκλέα καὶ Ἀρχιζιάντιον — ὁ Δομοδαῖος μὲ τὸν Ἄδν Κολοκίθαν Πάτερην, Ταναγχαίαν Κορην, Τζι Τζι-Μπουμ-Μπουμ, Γλυκεῖαν Ἑλένιδα καὶ Ταπεινὴν Καρδίαν — ὁ Ἀνθιμῆνος Μενεξές μὲ τὴν Ναυτοπούλαν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Π Σαουσοπούλου (λοιπὸν ἀναμένο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου περὶ τῶν ὁποίων τὸσον εἰκονικὸς γράφεις) Νάυτην τῆς Λειβαθῆς, Ἦλιον, Α Σ Οικονομίδην, Κυριακὸν Πικτιῶν (ὁ ὁποῖος ἐξεσπάσθη) Ἀγριάνθρωπον (εἰπέ εἰς τὴν Ἑλένην, ὅτι περὶ μὲν γράμμα τῆς Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα (ἡ ὁποία θὰ στείλῃ τετράδια εἰς ὅσους τῆ ἐξήτησαν ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰς προτάσεις των, διότι ἔτσι

κατάλληλον πρόσωπον;) Μικρὸν Τουρπανιστήν (ἔστειλα.) Ἀγγελικὴν Καρμασούνα (τὰ περισεύοντα φυλλὰδια δόσε τα πουθενά ὡς δέγματα) Ἦσυχον Ἀεράκι (ἡ πρὸς τὸν Ν. Β. ἐπιστολή σου ἀπεστάλη.) Ὀλυμπον Δία (μὰ δὲν ἤξεύρεις πὺς ἐγγέλασα μὲ τ' αὐτὰ τῆς Ναυτοπούλας) Ἑλληρίδα Καλλιτέχνιδα (ὡραιστάτη ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (δύναται βεβαίως.) Ἀγνωστον Τόχην (χαίρω πολὺ πὺς ἔγινες καλά) Χειμωνιάτικη Λακκάδαν (ἀρῶν δὲν τὸ ἔγραψαν ἢ ἴδια δὲν εἰμποῦ νὰ σοῦ τὸ εἶπω) Λευκὸν Ἑλέφαντα, Δημήτρ Π. Δρίβαν (ὄχι ἔδαν καὶ μία ἄλλη λέξις ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς ἢ λῦσις δὲν θεωρεῖται λανθασμένη) Ἀετὸν τῆς Ἰδης (σὲ παραπέμψω εἰς τὸ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον, ὅδός Ἑρμοῦ περὶ τοῦ φίλου σου ἐκείνου οὐδὲν γνωρίζω πόσον μὲ συνεκίνησε ἢ ἐπιστολή σου!) Λαγάναν (μὰ! μακάρι νὰ ἔγραψαν ὅλοι τὸσον καθαρά!) Κρουσταλλοδὴ Πηγήν (ὁ ἀδελφός σου δύναται μὰ μὲ γράψῃ μὲ οἰκνότητι ἐκ τῶν προταθέντων ψευδωνύμων.) Βίγλαν (ἡ ὁποία λέγεις: ἂν αὐτὴ μὲ τὸν σιγαλὸν τῆς τροπῆς κἀμνει πολλὴν ἐργασίαν, ἢ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ὅμως μὲ τὸν δυνατὸν τῆς πρότον κἀμνει τριπλασίαν ἐργασίαν, Δευκὴν Πόλιν (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν) Ἄλ. Οικονομίδης εὐρίσκειται πολὺ μακρὰν) Φύλλον Τριανταφύλλον, Στρατηγὸν Ἀρνίθαν (κατενοθεσασμένον διὰ τὴν μετὰ τοῦ Μικροῦ Διαδόλου ἀλληλογραφίαν του) Γενναίον Ἀργυραύραρον, Δούδοτον (τὶ λαμπρὰ ἐπιστολή! ἂ μὰ μὲ κολακεύουν πολὺ τοιαῦτα ἐκφράσεις!) Ἀρτεμιὶν Χατίνογλου (ταῖνια ἐδορθώθη πρῶταιν ψευδώνυμα νὰ σοῦ ἐκλέξω) Ἐμπεδοκλέα (ἔστειλα) Δημήτριον Ἀγακατοικῆν (γράφε μου λοιπὸν συχνά.) Γεράσιμον Κ. Λασκαράτον Νικολάον Μαυρικὴν (ἔστειλα) Στυθῶν Ἰωσφιδὴν (ἔστειλα) Σείριον, Κορην τὸν Ναυπλίου (ναί! πάντοτε μὰ μὲ στέλλῃ καί τι νὰ ἤξευρες αὐτὰ πὺς δημοσιεύω ἀπὸ πόσα τὰ διαλέγω) Δαυμόνιον Περικλέα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην) Ὀθρανίαν Ἐμμαουήλ (ἔστειλα καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα τὰ ἔλαβες) Κρατησιόλειαν, Πολυκρόν Ἀστέρα (ἂ ἐξαπρόνεται οἱ Κινέζοι!) Ἑλένην Σκλάβου (ὁπάρχουν ἄλλοι λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἐν τούτοις σὲ συγχάριω διὰ τὴν ἰδέαν σου) Γενναίον Λέσθιον (ἡ ἀδελφὴ σου δύναται νὰ μὲ γράψῃ μὲ ὁποῖον ψευδώνυμον θέλῃ.) Πλοίαρχον Κορκαράν, Ἐκτορα τὸν Τρῶα (ναί εἶνε μὲ καὶ ἡ αὐτὴ) Λαδομένον Πορτικόν (χαίρω πὺς ἔγινες ἐντελῶς καλά) Ἀργυρολογιώτατον, Ἀτταγίδα (ναί) Σοφὸν Σωκράτην (κατὰ φύλλον ὄχι μόνον κατὰ χακέλλους) Ρόδον τὸν Ἀπριλίον, Οὐράριον Τόξον, Ζαπτιδα (σὲ συγχάριω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς, δὲν ἔγω ἀμφισβῆλον ὅτι εἰς τὰς γενικάς ἐξετάσεις θὰ πάρῃς ἄριστον εἰς ἅλα τὰ μαθήματα.) Νέον Ἡρακλῆα, Μικρὸν Περίεργον, Πῶς τα περὶ τῆς (δὲν ἐσημεσίωσας ἔγωγος καὶ τὰς λύσεις: τί ἔγω θὰ τὰς εὔρω;) Θέλλουσαν (πὺς εἶνε τώρα ἢ μητέρα;) Πλοίαρχον Νέμον, Βοσπιδά (πόσον μὲ εὐχαρίστησε ἢ ἐπιστολή σου ὕστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸν! μὰ τι; ἐνόμισες ὅτι μόνον ὅσοι ξεσπαθῶνουν μὲ γράφου;) Κεραυνὸν (ὁ κ. Χατζιδάκης σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν ποιημάτων του ὁ Ἀνανίας ἐξεπρελάθη μὲ τὴν φράσιν σου ἐκείνην.) Ἀρθεῶρον Κοὸν (κ' ἔγω πάντοτε σ' ἐνθυμούμαι.) Ἀγνωστον (πρὸς τὸ παρὸν οὐδεμίαν παρατήρησιν ἔχω καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ μὴ δώσης ποτὲ ἀφῆρην νὰ σοῦ κἀμω.) Χιονοσκεπὴ Ὀλυμπον, Ὀλυμπον τῆς Λέσβου (ἐπέγρασα τὰ γραμματίδια σου εἰς τὸ Ἰαμεῖον τῶν Ἀπόρων.) Σοφίαν Ε. Βαλάκου Χαράλαμπον Κ. Σκλάβου (ἔστειλη) Τρομάραν (ὁ Τόμος ἐστάλη) τὸν ἔλαβες; κελ. κελ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6ην Μαρτίου ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου

122. Μεταγραμματισμός.

Ποταμοῦ τῆς Ἰταλίας ἐγὼ ἤλλαξα κεφαλαί καὶ τὸν ἔκαμα ἰχθύν· ἂς τὸν κἀμουν τώρα μ' ἄλλοι.

123. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἰσχυρός, πρῶτεύω, Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίσχη; Πανταχοῦ τὴν λύτην φέρω, Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης.

124. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

- 1, Τὸ πρῶτον ἐδοξάσθη πρὸ τῆς ἀρχαίας Τροίας.
- 2, Τὸ δεύτερον μου εἶνε Ῥωμαῖὸς ποιητῆς.
- 3, Εἰς τὸν ρηματὸν ἔχει τὸ τρίτον τὰς χορείας.
- 4-5, Εὐκόλως μὰς εὐρίσκει τὰ πρῶτ' ἂν εὐρήτῃ.

125. Πυθαγῆς.

+	Νάνυκατασταθῶνιν οἱ
..+	σταυροὶ διὰ γραμματίων,
...+	ὥστε νὰναγνώσκεται
....+	τόνομα νήσου ἑλληνικῆς,
.....+	αἱ ὀκτὼ σιγματῆς τῆς βάσεως μετὰ τοῦ
.....+	ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι
.....+	ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, αἱ ἀνωτέρω
.....+	ἐξ ἑξῆς τῆς Ἀφρικῆς, αἱ ἀνωτέρω
.....+	τέσσαρες ἀρχαίου βασιλεῖς,
.....+	καὶ αἱ ὑπεράνω δύο ἕξου.

126—129. Μαγικὸν γράμμα.

Τῆ προθήκη ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλλας τόσας. — Ροῦς, νέος, Πάρος ἄλλη.

130. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα θεοῦ:

- 1, Ὀπλὸν τῶν Ἀρχαίων.
- 2, Μουσικός.
- 3, Λίθος πολύτιμος.
- 4, Ποταμός.
- 5, Κράτος ἑυρωπαϊκόν.

131. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

- 1, Μέρος τῆς οἰκίας.
- 2, Καρπός.
- 3, Προσφιλές τοῖς φίλοις τῆς Διαπλάσεως πρόσωπον.
- 4, Θεός.
- 5, Ἡπειρός.

132. Διπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ γράμματά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα φιλοσόφου, τὰ δὲ τρίτα θεοῦ:

- 1, Ἀγαματοποιός.
- 2, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
- 3, Στρατηγός.
- 4, Ρωμαῖὸς Ἀυτοκράτωρ.
- 5, Ποταμός τῆς Ἀσίας.
- 6, Πηγήν.

133. Ἐρωτησίς.

Τὸ ὁρολόγιον κατὰ τί διαφέρει τοῦ πέντητος;

134. Ἑλληνοδόρυφονον.

Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἡ ἐξήγησις τῶν λέξεων.

- ΛΥΣΕΙΣ
1. Μαρία (μ. ν, α). — 2. Μενίδι (μ. ν, α).
 3. Α Α Ρ Ο Ν 4 Μ Α Λ Υ Σ Ο Υ Σ Ρ Υ Ω Κ Υ Ρ Ο Σ Ω Σ Κ Ι Μ Ω Δ Ο Σ Ν Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Η Σ
 - 3-9. Γινόμενός τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος γ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: γεννῶ, ἀγκυλῆ, Γαλλία, γίγας, γάμος. — 10. Ἰκέτας ἐλέει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλακωτίσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 21 Μαρτίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 12

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 81)

«Κατὰ τὴν γνώμην μου, κύριε Ζώρλιγκ, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς παρετήρησε τὸν πλέοντα ὄγκον, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε οὕτε φλόγινα, οὕτε πλοῖον ναυαγισμένον. Εἶνε ἀπλούστατα... πάγος! Μάλιστα!..

— Πάγος; !.. ἀνεκράξα ἐκπληκτός.
— Ὁ Οὐρλιγκερλῆς εἶχε δίκαιον, εἶπε τότε πλησιάζας ὁ Τζέμ. Βέστ. Εἶνε τεμάχιον ὄγκοπαγίου, τὸ ὁποῖον παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ρευμάτων.

— Μὰ ἔως ἐδῶ κάτω; .. ἔως τὸν τεσσαρακοστὸν τέταρτον παράλληλον; ἠρώτησα ἀπορῶν.
— Αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε, κύριε ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος. Οἱ πάγοι φθάνου καὶ πέρα κάτω ἀκόμη. Κατὰ τὸ 1828, εἰς γάλλος θαλάσσοπρος, ὁ πλοίαρχος Μπλωσὶλλ, συνήτησε πάγους παρὰ τὸ Ἀκρωτήριον, εἰς τὰ νότια τῆς Ἀφρικῆς.

— Τότε λοιπὸν αὐτὸς ἐδῶ θάναυθῆ πολὺ γρήγορα... εἶπα ἐκπληκτός, διότι ὁ ὑποπλοίαρχος Βέστ μετ' ἐξήμισε τόση μακρὰς ἀπαντήσεως.
— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος μάλιστα κατὰ μέγα μέρος θάναυθῆ ἤδη, καὶ αὐτὸ πὺς βλέπομεν τώρα εἶνε ὅτι ἀπέμεινεν ἀπὸ ὀλόκληρον βουδὸν πάγου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξῆγίξεν ἑκατομμύρια τόννων!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξήλθεν ἐκ τοῦ ὑποστῆγους. Παρατήρησας τὸν ὄμιλον τῶν ναυτῶν, διηυθύνθη πρὸς τὴν πρῶ-

ραν, καὶ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ ὑποπλοίαρχου, ὁ ὁποῖος τῷ ἐνεχείρισε τὸ τηλεσκόπιον του. — Εἶνε πάγος, εἶπεν, ἀφ' οὗ παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ εἶνε εὐτόχημα που ἀναλύεται, διότι ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς ἤμποροῦσε νὰ πάθῃ σημαντικῶς, ἂν ἐπιπτεν ἐπάνω του νύκτα.
Καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἢ ἐπιμονος προσοχῆ του. Ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του,

ἐκράτει τὸ τηλεσκόπιον καὶ τὸ διηυθύνεν ὄλονεν πρὸς τὸ ἀντικείμενον μὲ τὸ σὴν σταθερότητα, ὥστε ἐνόμισες ὅτι οἱ φακοὶ τοῦ ὀπτικοῦ ὄργανου ἔγιναν φακοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ πρόσωπόν του ἐστίζετο ἀπὸ μεγάλας κηλίδας ὠχράς, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐξέφευγον λέξεις ἀόριστοι, ὡς παραληρήματα.
Ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς, πλέον ὀλοταχῶς, εἶχεν ἤδη πλησιάσῃ ἀρκετὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ὄγκοπαγίου. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸ πλοῖόν μας θάντιπαρήχρητο, ἄλλ' εἰς ἀπόστασιν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου, ὁ ναυκλήρος ἐχαλάρωσεν ἐλαφρῶς τοὺς κεραιοκάκας (σ κ ο τ ε ς) καὶ ἡ γολέττα, λοξοδρομήσασα, διηυθύνθη πρὸς τὸν ὄγκοπαγον.

Ἐβάντευα τί συνέβαιναν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ πλοίαρχου μας. Τὸ τεμάχιον ἐκείνου τοῦ πάγου προήρχετο ἀπὸ τὰ μαστρηριῶδη πελάγη, ὅπου κατὰ θάναυτον ὁ Λάν Γκὺ ἐφέρετο ἀκαταπαύστως. Ἦθελε λοιπὸν νὰ τὸ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ τὸ προσεγγίσῃ... ἴσως καὶ νὰ παραλάβῃ ἐξ αὐτοῦ κανὲν σύντριμμα.

Ἦδη ἀπέχομεν μόλις ἡμισυ χιλιόμετρον ἀπὸ τοῦ ὄγκοπαγίου, καὶ ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐξετάσω. Ὡς παρετηρήθη, τὸ κεντρικὸν του ὕψωμα ἀνελύετο πανταχόθεν καὶ ἀπέσταζε κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν. Ὁ ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου ἐκείνου εἶχεν ἀκόμη ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ πλήρη τὴν τῆξιν, καὶ ἦτο βεβαίον, ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας, οὐδὲν θάπέμενεν ἐκ τοῦ ὄγκου ἐκείνου. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξηκολούθει νὰ τὸν παρατηρῆ, χωρὶς νὰ ἔχη πλέον ἀνάγκην τηλεσκοπίου. Ἦρχισε μάλιστα νὰ διακρίνεται ἐπ' αὐτοῦ ἓν σῶμα ξέ-

«Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρότερον ἀπὸ τὸ πᾶμα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε...» (Σελ. 94, στήλ. α')